

OKRUŽNICA

ZAJEDNICE KRVI KRISTOVE

Živi kalež

BR. 7-8 (269-270) • SRPANJ / KOLOVOZ 2023.

Prva tema s kojom smo se u prošlom broju naše Okružnice susreli bila je Savez. Razmatranje trećeg simbola duhovnosti Krvi Kristove – *Saveza* - i to još u mjesecu srpnju i kolovozu, ima svoje posebno i milosno značenje. Razmatranja za svaki pojedini dan mjeseca srpnja iz knjige *Otkupio si nas Krvlju svojom* uvode nas sve dublje i dublje u otajstvo Predragocjene Krvi. Uranjajući u dubine otajstva čovjekova Otkupljenja, to znači svakodnevno dodirivanje s jedne strane svoje krhkosti, nemoći, ograničenosti, a s druge nježne, vjerne i neopozive Božje stvaralačke ljubavlju, dolazi se do nutarnje preobrazbe i rađa se novo, otkupljeno, biće. Ovaj novi otkupljeni čovjek, preobražen dodirom Božje ljubavi, **ne zaboravlja** niti onaj trenutak niti one okolnosti u kojima se taj dodir dogodio. **Ne prestaje misliti i tragati** za tom Ljubavlju. **Ne udaljavanje** se od Ljubavi koja je u samo jednom trenu preokrenula čitav njegov život, obasjala ga, rasvijetlila i pokazala njegovu dragocjenost, uzvišenost i ljepotu govori o odgovornosti i vjernosti, nitima od kojih je satkan Savez. Pitanja koja ćemo susresti čitajući članak o Savezu neka nam pomognu u osobnom preispitivanju svoje vjernosti sklopljenom savezu s Bogom, Crkvom i narodom kojem pripadam.

Lijep i konkretan životni primjer življenja *Saveza*, življenja duhovnosti Krvi Kristove, susrećemo u članku pod naslovom *Svetac iz susjedstva*, koji govori o časnom sluzi Ivanu Merliniju, Gašparovu tajniku i trećem nasljedniku. Mi se molimo za njegovu beatifikaciju, a On neka se moli za našu svetost. Neka moli za Družbu na čelu koje je bio, koju je vodio i za koju je život potrošio. Zajedno s Njim molimo za nova zvanja u Družbi Misionara Krvi Kristove, molimo za milost vjernosti i ustrajnosti postojećih zvanja kako bi snaga i moć Predragocjene Krvi doprla do svakog srca i uma.

Dok Bogu zahvaljujemo za 208 godina postojanja, svjedočenja i govorenja o *Cijeni našega spasenja* prisjećamo se, zahvaljujemo i preporučamo u zagovor naše Nebeske Majke svakog pokojnog Misionara, svaku pokojnu Klanjateljicu i svakog pokojnog člana Zajednice Krvi Kristove.

Misionare, Klanjateljice, članove Zajednice Krvi Kristove naslonjene na životna svjedočanstva i povijesnu baštinu Djela Krvi Kristove neka prati zagovor sv. Gašpara, sv. Marije de Mattias i sl. Božjega Ivana Melinija.

Pozdravljaju vas

Vaši Misionari

Blagoslovljena Krv Kristova!

TEMA: Savez

• II. 2. Samuelova 7, 18-29 *Davidova zahvala*

Nato kralj David uđe u šator i stade pred Jahvom i pomoli se: »Tko sam ja, Gospode Jahve, i što je moj dom te si me doveo dovdje? ¹⁹ Pa i to je još premalo u tvojim očima, Gospode Jahve, te daješ svoja obećanja kući svoga sluga za daleku budućnost i gledaš na me kao na ugledna čovjeka! ²⁰ Ali što bi ti David još mogao kazati, kad ti sâm poznaješ svoga slugu, Gospode Jahve! ²¹ Radi svoje riječi i po svome srcu učinio si sve ovo veliko djelo, obznaniвши ove veličajnosti. ²² Zato si velik, Gospode Jahve; nema takvoga kakav si ti i nema Boga osim tebe, po svemu što smo ušima svojim čuli. ²³ Postoji li ijedan narod na zemlji kao tvoj izraelski narod radi kojega je Bog išao da ga izbavi sebi za narod da tako stečeš sebi ime velikim i strašnim čudesima, izgoneći krivobožacka plemena pred svojim narodom koji si otkupio iz Egipta? ²⁴ Tako si učinio svoj izraelski narod svojim narodom zauvijek, a ti si mu, Jahve, postao Bogom. ²⁵ Zato sada, Gospode Jahve, ispuni zauvijek obećanje koje si dao svome sluzi i njegovu domu i učini kako si obrekao. ²⁶ Neka se veliča tvoje ime zauvijek i neka se govori: Jahve nad vojskama jest Bog Izraelov, a dom sluga tvoga Davida neka stoji čvrsto pred tobom. ²⁷ Jer si ti, Jahve nad vojskama, Bože Izraelov, objavio svome sluzi ovo: 'Ja ću ti podići dom.' Zato je tvoj sluga smogao hrabrosti da ti se pomoli ovom molitvom. ²⁸ Uistinu, Gospode Jahve, ti si Bog, tvoje su riječi istinite i ti daješ ovo lijepo obećanje svome sluzi. ²⁹ Udostoj se sada blagosloviti dom svoga sluga da ostane do vijeka pred tobom. Jer kad ti, Gospode Jahve, obrekneš i blagosloviš, kuća tvoga sluga bit će blagoslovljena zasvagda.«

David je porazio svoje neprijatelje, Šaul je mrtav i njegova obitelj je poražena. David je proglašen kraljem u Hebronu i uspostavlja Jeruzalem kao glavni grad kraljevstva. Osim toga, dao je premjestiti Kovčeg saveza u grad. Njegova je vladavina učvršćena. "Jahve, Bog nad vojskama, bijaše s njim" (2 Sam 5,10). Stoga David vidi ispunjenje obećanja data Abrahamu: narod, zemlja, Božja naklonost. Osjeća da želi zahvaliti Gospodinu za njegovu vjernost savezu i odlučuje sagraditi hram koji ugošćuje Božju prisutnost.

Razmišljajući o ovom odlomku, želimo istaknuti stavove koji izražavaju ispravan način življenja saveza s Bogom.

• **2 Sam 7, 18-29 *Kuća (Dom)***. Bog daje Davidu do znanja, preko proroka Natana, da neće on sagraditi 'kuću', kao hram (zgradu) Gospodinu, jer će Bog biti taj koji će mu dati 'kuću', kao 'obitelj', potomstvo. Natanovo nas proročanstvo stavlja pred mesijansku najavu, koja u svjetlu NZ-a postaje kristološka. Krist, Sin Davidov (2 Sam 7,14), jedinorođeni Sin Božji (Heb 1,5), je kralj čije će kraljevstvo biti vječno (2 Sam 7,12.13.16; Lk 1,32-33); čije se poslanje izgradnje 'kuće' ostvaruje u izgradnji Crkve. Nakon što je saslušao Božji plan, David se stavlja u molitvu i zahvaljuje, ali ne shvaćajući u potpunosti značenje ono što je čuo. Hebrejski *bet* (kuća/otomstvo) sadrži koncept sigurnosti i stabilnosti, oboje dar od Boga. To je razlog zašto će Bog sagraditi kuću za Davida; u njega kralj mora staviti svoju sigurnost. Ona ista sigurnost koju otac nudi svom malom sinu: "Ja ću njemu biti Otac, a on će meni biti sin" (2 Sam 7, 14), ali i obećanje uzajamne pripadnosti, tipično za Savez.

Gdje stavljam svoju sigurnost?

Kako shvaćam odnos uzajamne pripadnosti između Boga i mene?

U Novom zavjetu postoji odnos između kuće/hrama/šatora i tijela. Evanđelist Ivan u proslavu svoga evanđelja kaže: "Riječ tijelom postade i nastani se među nama" (Iv 1,14). Ovdje se evanđelist poigrava suzvučjem grčkog glagola *eskenosen* (do-

šao je živjeti) s hebrejskim glagolom *shakhan* (postaviti šator - stanovati) kako bi izrazio ideju Boga koji je zadovoljan živjeti među svojim narodom. Također u Evanđelju po Ivanu čitamo da ako hram bude uništen, Isus će ga ponovno sagraditi za tri dana, aludirajući na hram svoga tijela (Iv 2,19-21). Ovdje je Krist pravi hram u koji će Bog smjestiti svoju *shekhinu* i, u Kristu, On postavlja svoju prisutnost u Crkvi i u kršćaninu, čineći od njih dom u kojem prebiva Njegov Duh. Sveti Pavao, pišući Korinćanima, objasniti će taj koncept govoreći da je naše tijelo također hram Božji jer u njemu prebiva Duh (1 Kor 6,19). Za razliku od Davida, mi imamo svjetlo NZ-a: zajedništvo Saveza je toliko snažno da je, zahvaljujući Kristu, uspostavljeno u nama na egzistencijalnom, a ne samo pravnom uključivanju. i pomoli se:

Nato kralj David uđe u šator i stade pred Jahvom. Božje obećanje da će Davidu dati potomstvo, dovodi kralju do svijest koja ga vodi da se stavi u Božju prisutnost i moli sa zahvalnošću. David prepoznaje svoju malenost pred ogromnim bogatstvom dara kojim ga je Bog obdario. Sjećanje na 'veličanstvena djela' koja je Bog učinio u Davidu dovodi do osjećaja čuđenja, divljenja. I ne samo za ono što se njega tiče, nego i za daleku budućnost naroda.

Božje djelovanje i sjećanje na njegova djela bitni su element Saveza. Petar je u svojoj prvoj poslanici napisao: "Vi ste rod izabrani, kraljevsko svećenstvo, sveti puk, narod stečeni da naviješta silna djela Onoga koji vas iz tame pozva k divnom svjetlu svojemi." (1 Pt 2, 9 .

Za što sam Bogu zahvalan/a? Koja njegova divna djela mogu pripovjediti?

U tekstu 2. Samove možemo vidjeti ponavljanje izraza 'Gospodine Bože' koji se, unutar nekoliko redaka, koristi pet puta u odnosu na "Tko sam ja", s kojim David započinje svoju molitvu. Kroz nju David raste u prisnosti s Bogom, u spoznaji Njega i samoga sebe. On putuje u dubinu koja ga još više ukorjenjuje u odnosu sa njegovim Gospodinom.

Ti poznaješ svoga slugu. Osjećaj da vas drugi poznaje važan je u savezničkom odnosu. U tom smislu Psalam 139 govori o Božjem sveznanju koje pretpostavlja veliku prisnost osobe koja moli s njim. David ne želi ništa više nego uvijek ostati u prijateljstvu s Bogom. Ni tama ne može spriječiti Boga da bude prisutan u životu osobe koja moli., obznanivši ove veličanosti.

Radi svoje riječi i po svome srcu... veliko djelo... Bog ostaje vjeran sam sebi. Riječ koju izgovori ne vraća natrag, djeluje. Vjerni Bog je stijena. Vjernost (*hemet*) je božanska osobina koja se posebno spominje u psalmima i često se povezuje s *hesed*, ljubavlju, milošću, suosjećanjem. Božja ljubav, upravo zato što je vjerna samoj sebi, ne prestaje činiti čuda (*haggedaloth* r. 21), velika poput onih koje je on učinio oslobodivši narod iz egipatskog ropstva.

Nema takvoga kakav si ti i nema Boga osim tebe. Ovo je glavna tvrdnja u 10 riječi koje je Bog dao Mojsiju na pločama Zakona. Dakle, savez se temelji uglavnom na

ideji da prvenstvo pripada Bogu. Povijest spasenja može se promatrati kao neprestano Božje djelovanje koje otme čovjeka iz idolopoklonstva da bi ga dovelo do saveza sa samim sobom. Kršćani slijede isti put obraćenja i odriču se idola svijeta nastojeći ostati vjerni sve do mučeništva kako bi zadobili vječni život.

Postoji li ijedan narod na zemlji kao tvoj izraelski narod. Nakon što je postao svjestan vlastite malenosti, David se raduje onome što je Bog učinio za izraelski narod: otkupio ga je i dao mu ime. Izraelski narod nije velik sam po sebi, njegova veličina dolazi od Boga koji ga čini velikim: „Nije vas Jahve odabrao i prihvatio zato što biste vi bili brojniji od svih naroda – vi ste zapravo najmanji – nego zato što vas Jahve ljubi i drži zakletvu kojom se zakleo vašim ocima... oslobodio vas.... ” (Pnz 7, 7-8). U Starom zavjetu Otkupitelj (*Go'el* - onaj koji otkupljuje) je onaj koji osveti krv najbližeg rođaka, oslobodi ga, otkupi njegovu imovinu ili njegovu udovicu. Tako Bog otkupljuje narod iz egipatskog ropstva i oni će ga se sjećati otkupom prvorodenih, oslobađanjem robova i poštovanjem siromaha. Proroci navješćuju radost otkupljenika Gospodnji (Iz 11, 11), spasonosnu žrtvu sluge YHWH-a. U NZ-u je otkriveno da je pravi *Go'el* Krist koji je umro i uskrsnuo, otkupitelj svih ljudi po cijenu svoje krvi. U njemu rekapituliramo znak vazmenog janjeta i žrtve iskupljenja. Novi Adam koji preokreće sudbinu prvog, on čini da čovječanstvo prijeđe iz grijeha u milost, iz tijela u duh, iz ropstva u slobodu sinovske ljubavi (usp. 1 Pt 2,10). Uza sve te darove, otkupljenje je za nas iskustvo radosti.

***U ASC Vodiču života često se nalazi poziv na radost. Pozvani smo prije svega dijeliti s drugima “Radost otkupljenja” (VŽ, 8).
Koje mjesto zauzima radost u tvom životu?***

Dati mu ime. Dati ime znači dati identitet i dostojanstvo. Čovječanstvo je pokušalo sebi dati ime kada je počelo graditi Babilonsku kulu: pravimo sebi ime (Post 11:4),

ali u stvarnosti je Bog taj koji će dati novo i vrlo osobno ime pobjedniku (Otk 2,17). U iskustvu otkupljenja nalazimo odgovor na egzistencijalno pitanje: tko sam ja?

Učinio svojim narodom zauvijek, a ti si mu, postao Bogom. Napokon se nalazimo pred formulom Saveza, uzajamne pripadnosti Boga i njegova naroda. Ovaj redak odražava dobro poznatu teologiju izbora prema kojoj Bog odabire svoj narod kako bi s njim uspostavio trajni odnos uzajamnosti. Definicija “Božji narod” povezana je sa Savezom i izražena je formulom “Ja ću biti tvoj Bog, a ti ćeš biti moj narod” (Lv 26,12). Božanski izbor uključuje obećanje blagoslova zajednice koji je konkretiziran u Izraelskom narodu. Povijesno iskustvo izabranog naroda, koje je već predloženo u neuspjehu zlatnog teleta, međutim, jest iskustvo stalne nevjere i nesposobnosti držanja saveza (pakt). Proroci stoga najavljuju potrebu za svetim ostatkom, novim savezom s izljevom Duha i širenjem na sve narode. Sve se to ispunilo u Crkvi začetoj u malom ostatku kojeg je Isus pozvao i koji je rođen od novog Adama, probodenog na križu, posvećen Duhom i predodređen za vječnu sreću.

Koji aspekti Crkve te najviše fasciniraju i donose ti radost?

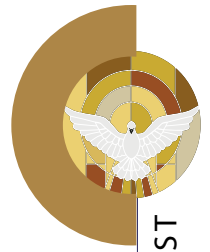
Sada, Gospode Bože. Ovdje se otvara završni dio odlomka koji postaje neka vrsta Davidova Amena na sve što je gore izraženo. To je potvrda njegove privrženosti, njegov fiat. David nudi Gospodinu svoju potpunu raspoloživost da čini ono što mu je obećao.

Psalam 119,49 citira: “Spomeni se svoje riječi sluzi svojem kojom si mi dao nadu”. Ovo jako dobro sažima Davidov osjećaj koji zahvaljuje Bogu za ono što je već postigao i što ga otvara nadi u ono što će Bog još učiniti. Isti je osjećaj Marije koja pristaje na riječi anđela koji kaže: “Neka mi bude po tvojoj riječi” (Lk 1,38).

Giovanni Merlini – Svetac iz susjedstva

Čitajući zbornik radova sa simpozija o Giovanniju Merliniju održanog u Rimu u organizaciji Klanjateljica Krvi Kristove (ASC) od 2. do 7. srpnja 1973. godine, povodom stote obljetnice njegove smrti, ostao sam zatečen onim što je napisao don Michele Colagiovanni: „Da smo mi živjeli s don Giovannijem Merlinijem, sigurno bismo se divili njegovim vrlinama, ali ne bismo imali dojam da živimo vrata do vrata s ‹nadzemaljskim› bićem. Ne bismo, zapravo, smatrali da je po naravi drugačiji od nas, niti bismo živjeli ‹na koljenima› pred njim tj. u stavu stalnog obožavanja ili štovanja.“ Ovo zapažanje govori nam o veličini don Giovannija: jedan izniman život proživljen na običan način, bez ‹specijalnih efekata›. Odisao je onim što papa Franjo u svojoj pobudnici *Gaudete et exsultate* zove svetošću „svECA iz susjedstva“.

Giovannija Merlinija možemo opisati kao sveca iz susjedstva jer je bio „odraz Božje blizine“ za sve one koji su ga susretali tijekom njegova zemaljskog života. Ovo je njegova velika ostavština. Poznavanje njegova života i njegovih vrлина pomaže nam posvijestiti njegovu veličinu i važnost njegova djela ljubavi prema bližnjemu, njegovu stalnu pozornost na potrebe drugih i njegovu odlučnost da nikada ne snižava ljestvicu moralnih vrjednota znajući, pri tomu, dobro razlučiti različite dinamike koje se javljaju u osobnom iskustvu svake osobe. Jedna karakteristika koja je njegovu osobnost činila tako lijepom je da nikada nije brkao grješnika s grijehom.

Osoba nije i nikada neće biti istovjetna s grijehom koji je počinila. Ovo poštovanje dostojanstva ljudske osobe vodi do razvoja evangelizacije putem pučkih misija otvorenih/usmjerenih osobito prema onima najudaljenijima, prema teškim grješnicima. Kad je Merlini propovijedao o Bogu Isusa Krista, to jest o Bogu koji je Otac pun ljubavi, nada posadena u srce grješnika sastojala se upravo u tome da u njemu probudi svijest o razlikovanju sebe od počinjenoga grijeha. Kako bi omekšao srca svih prema Predragocjenoj Krvi Isusovoj, kako je to govorio Gašpar, Merlini se služio <jezikom> svojih prirodnih i nadnaravnih darova: svetošću, crkvenim naukom, ljubavlju prema dušama, elokvencijom i onom jednostavnošću koja ga je učinila slavnim među <običnim> pukom, a omraženim od strane onih koji su se smatrali učenima. Njegove su riječi prodirale i u najtvrdje duše, a njegovo je propovijedanje bilo pristupačno i razumljivo svima, čak i onima <najsiromašnijima duhom>.

U vremenu u kojem je dominirala bahatosti nadmenost, naš Giovanni bio je hvalevrijedna iznimka. Ali to nije bilo ljudsko djelo, već Božje, kojim je On želio opečatiti rad i djelovanje Giovannija Merlinija. Bilo je to očitovanje nadnaravnoga koje je pokazivalo njegovu potpunu ovisnost o Gospodinu. I to je ono što je on bio: u ruci Božjoj čudesno oruđe Njegove milosti za ljude svoga vremena.

Mogli bismo ga i lijepo i poetično predstavljati. Ali kada se nekoga prikazuje kroz pripovijest koja govori samo o njegovim „dobrim djelima“ ili ga se smješta u zgone koje imaju za cilj samo uzdizanje njegovih vrлина, zaključak bi mogao dovesti do nesporazuma tj. biti pogrešan, što ne čudi ako je cilj pričanja pripovijesti <natjerati> sveca da bude u skladu sa svojom svetošću. Tako bi se moglo dogoditi da u pripovijedanju o životu budućeg sveca izostanu određene činjenice, njegovi stavovi, način izražavanja i karakterne osobine.

Hvala Bogu, kod Merlinija to nije slučaj. U svim njegovim životopisima njegov istinski lik nije jednostrano ni pristrano orisan, kao što se ne <zataškavaju> ni nagla narav i osjetljivost sv. Gašpara. Doista, sve su to dijelovi jedne te iste stvarnosti, jedne te iste osobnosti.

Predlažem da postavimo nekoliko pitanja: Tko je bio pravi Giovanni Merlini? Zašto ga možemo nazvati čovjekom koji je živio sasvim običan život na jedan sasvim neobičan način? Kako je bilo živjeti rame uz rame s njim? Bismo li ga podržavali, samo tolerirali ili se borili protiv njega? U ovom trenutku kada završava proces njegove beatifikacije, ova nam pitanja mogu pomoći da se odmaknemo od <ideološkog pogleda> na svetost i smognemo hrabrosti razmotriti svetost i kao pojavu koja nas okružuje u svakodnevnom životu i koja se krije u mnogim ljudima, čak i u onima za koje je malo vjerojatno da bismo ih mi <uzeli u obzir> kao svece. Kako bismo se odnosili prema subraći poput Merlinija? Uvjeren sam da bi nam zbog njegove običnosti i jednostav-

Čovjek od krvi i mesa, koji je živio prema svojim načelima više nego bismo mi ikad mogli pomisliti da je moguće. Bio je nefleksibilan i zahtijevan (prema sebi, više nego prema drugima) i popustljiv i pun razumijevanja (prema drugima, više nego prema sebi). Pomno je koristio svoje vrijeme; i nije bio sklon kompromisu. Dapače, nije htio ni čuti za kompromis. Bio je odlučan pronaći smisao u događajima iz svoga života, tvrdoglavo predan pronalasku izlaza iz zbrke tih događaja u poruci koju je Providnost dala čovječanstvu. Bio je tako uronjen u molitvu da je bio kao 'van stvarnosti', a opet tako uronjen u stvarnost, da je ona, u isto vrijeme, postajala njegova molitva. Eto čovjeka s kojim bismo se susretali.

nosti bilo gotovo nelagodno. To se događalo i ponekoj subraći koja su živjela s njim, u njegovo vrijeme. Ne zaboravimo njegovo desetogodišnje progonstvo tijekom kojeg je bio zatvoren u Albanu nakon Utemeljiteljeve smrti i tijekom Valentinijeve uprave. Ali don Giovanni je uvijek bio isti, isti onaj kojeg su tada svi i voljeli i žalili. Čak se i on morao sukobiti s logikom ovoga svijeta koja nije ništa drugo doli logika moći, ista u svakom vremenu. To je ona sila koja na sve moguće načine pokušava sakriti svjetiljke ispod posude. Uvijek u prvi plan stavlja karakterne nedostatke, teške osobine i ograničenja osoba s jednim jedinim ciljem: da onemogućiti da se vide sposobnosti i darovi koje osoba posjeduje, a koje su prepreka njihovim osobnim projekcijama moći. Ali povijest nas uči da stvari uvijek ispadnu drugačije. Tama će uzalud pokušavati sakriti svjetlo; konačno svjetlo je zato tu da svijetli – jednostavno zato što je svjetlost. Ovdje mislim na svjetlost koja je odsjaj Božje svetosti.

Don Michele Colagiovanni, u već spomenutom zborniku, daje nam prekrasan portret Merlinija, kako je izgledao u očima svojih suvremenika i kako bi izgledao i u našim očima da danas živi:

Čovjek od krvi i mesa, koji je živio prema svojim načelima više nego bismo mi ikad mogli pomisliti da je moguće. Bio je nefleksibilan i zahtijevan (prema sebi, više nego prema drugima) i popustljiv i pun razumijevanja (prema drugima, više nego prema sebi). Pomno je koristio svoje vrijeme; i nije bio sklon kompromisu. Dapače, nije htio ni čuti za kompromis. Bio je odlučan pronaći smisao u događajima iz

svoga života, tvrdoglavo predan pronalasku izlaza iz zbrke tih događaja u poruci koju je Providnost dala čovječanstvu. Bio je tako uronjen u molitvu da je bio kao 'van stvarnosti', a opet tako uronjen u stvarnost, da je ona, u isto vrijeme, postajala njegova molitva. Eto čovjeka s kojim bismo se susretali. Možda bi nas iznervirao svojom nepopustljivošću u pregovaranju u raznim okolnostima. Njegova monumentalna vjera nedvojbeno bi izazvala divljenje, ali... mi bismo dodali uvijek taj: 'Ali.' Ali, kako je moguće da to nije problem? Ali, kako je moguće ići dublje? Ali, potrebno je bar donekle se prilagoditi, popustiti! I koliko bismo se puta posvađali s njim?

Kao što se da vidjeti, Giovanni Merlini je bio običan, jednostavan čovjek, nježne naravi, ali bio je crvenokos, a to je, prema uvriježenom poimanju među pukom, bilo sinonim za tvrdoglavost. Bilo je, stoga, čisto čudo Providnosti što je on izabran, jer ga je svijet smatrao neodgovarajućim i neprikladnim. No, on je očito djelovao u zajedništvu s Bogom i nije bio ograničen svojim temperamentom te se, i ne bez puno truda, usredotočio na izgradnju zdravih odnosa u kojima je svaki susret s drugim, bez obzira tko on bio, bila prilika za posvećenje i obraćenje. Nije, dakle, čudo što se u vrijeme sve izrazitijeg antiklerikalizma i revoltiranog klerikalizma Giovanni Merlini izdigao iznad sukoba i zauzimanja strane. Nikada nije napadao neprijatelje svjetovne vlasti osim ako su bili i neprijatelji vjere. Nikada nije ni pomislio baviti se politikom, samo obraćanjem duša. Tako je kad ono Nadnaravno osvaja i mijenja običnog čovjeka!

Giovanni je, dakle, doista 'svetac iz susjedstva', jer je prihvatio svoja naravna, karakterna ograničenja i, nadvladavajući ih askezom, odlučio biti bliz čovjeku svoga vremena, a upravo ta njegova 'običnost' pomagala je ljudima da preko njega udahnu Božji miris. Kako je to moguće? Poznato je da nitko ne može dati ono što sam nema pa se, shodno tome, ne može ni zamisliti da netko bude djelotvorno sredstvo Providnosti,

Djelovao je u zajedništvu s Bogom i nije bio ograničen svojim temperamentom te se, i ne bez puno truda, usredotočio na izgradnju zdravih odnosa u kojima je svaki susret s drugim, bez obzira tko on bio, bila prilika za posvećenje i obraćenje. Nije, dakle, čudo što se u vrijeme sve izrazitijeg antiklerikalizma i revoltiranog klerikalizma Giovanni Merlini izdigao iznad sukoba i zauzimanja strane. Nikada nije napadao neprijatelje svjetovne vlasti osim ako su bili i neprijatelji vjere. Nikada nije ni pomislio baviti se politikom, samo obraćanjem duša. Tako je kad ono Nadnaravno osvaja i mijenja običnog čovjeka!

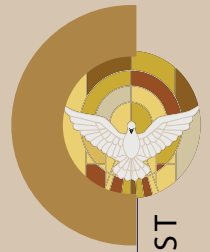

ako Providnost ne prebiva u čovjeku. A upravo je tako bilo s don Giovannijem Merlinijem.

U svojoj knjižici pod nazivom *Sluga Božji Giovanni Merlini*, Quattrino otkriva tajnu koja je njegov običan život učinila nesvakidašnjim: *Tajna je u potpunosti bila u njegovu jedinstvu s Bogom. Prije propovijedanja, molio bi. Tijekom misija, s obzirom na važnost ove službe, molio bi i noću. Molio je i da se mole za njega, osobito one Bogu posebno drage duše kao što su mladi, redovnici, bolesnici. Ali ni to nije bilo sve: on je svoju molitvu potkrjepljivao pokorom da tako zadobije obilje milosti.*

Merlini je nastojao na izgradnji dubokog i intimnog jedinstva s Bogom koje mu je omogućilo da nadvlada samoga sebe. To je, zapravo, najljepša pobjeda koju čovjek može izvojevati. U svijetu u kojem je ostvarenje vlastitih ambicije važnije od 'osvajanja Rima', osvajanje kojemu je najkorisnije težiti jest ono: uspjeti osvojiti sebe i uz to Raj. Sam Isus je rekao da kakav nam korist ako i cijeli svijet zadobijemo, a svoj život/dušu izgubimo? Kako se, dakle, pobjeđuje samoga sebe? Razmišljajući o svakodnevnim i banalnim događajima života prema onome što je sv. Gašpar često naglašavao: „Uspjeh našeg rada nije u činjenju velikih djela, nego u vršenju Volje Božje jer tako postajemo sveti.“ I u onom najzamornijem događaju dana, i onda kad smo možda deprimirani zbog iskustva vlastite grješnosti, nalazi se skriveni put do svetosti. To je otajstvo askeze koje svi kršćanici moraju njegovati, a zadatak kojemu se svećenik mora na poseban način posvetiti; njegov trud mora biti to veći srazmjerno zlim vremenima u kojima je prisiljen živjeti. Merlini podsjeća svoju subraču na to svojom okružnicom od 11. studenoga 1871.: „Časna braćo, ako je postojalo vrijeme u kojem je prikladnije nego ikad brinuti se o vlastitom posvećenju u svetim duhovnim vježbama, to je svakako ovo naše vrijeme: vrijeme pustošenja i nevolja za Crkvu, vrijeme kušnji i trpljenja za vjernike. Kao što Joel kaže, svećenici su ti koji više nego itko drugi mogu ublažiti gnjev Svevišnjega i ponovno povratiti izgubljeni Božji mir svojim molitvama i svojim djelovanjem/življenjem u skladu s krjepostima.“

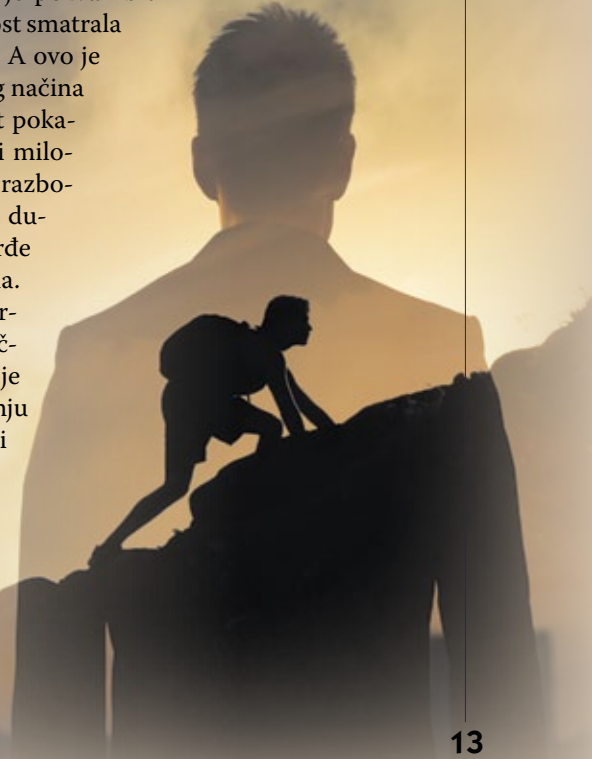
Molitva i krjeposno djelovanje. Ovo je onaj životni eliksir sposoban obično učiniti izvanrednim. Ali ne samo kao savjet ili opomena, već svjedočanstvom života. Don Giovanni nije savjetovao ono što sam nije živio, nego je iznio svoje životno iskustvo, predano prakticiranje krjeposti koje je vršio još od svoga djetinjstva i koje je usavršavao uz pomoć svojih duhovnika, od kojih je prvi bio sv. Gašpar. Don Giuseppe Quattrino govori o nutarnjem životu koji je Merlini njegovao od svoje mladosti: „Njegov razgovor s Bogom postajao je pažljiviji i sinovskiji, a njegova predanost žarkija kako

bi mogao dostojno odgovoriti na poziv. Njegov ustrajan susret s Euharistijom, u Pričesti i u klanjanju Presvetom Sakramentu, sve je više vezao njegovu dušu za nadnaravno. Muškarcima i ženama svog vremena svjedočio je o nadnaravnom. Utjecao se Majci Mariji poput rasipnog sina, ustrajno tražeći njezino lice u trenucima kušnje. Svim svojim silama posvećivao se djelima ljubavi održavajući kateheze i karitativno djelujući u brizi za bolesne i pomažući siromasima.“

Ovdje možemo naučiti više i iz svjedočanstva samog Merlinija: duhovni život nije improvizacija i ništa se u tom životu ne događa slučajno, već on pretpostavlja opredjeljenje, predanost, pozornost, metodičnost, a iznad svega postojanost u ustrajnosti, jer kako nas sam Isus podsjeća: *Tko ustraje do kraja, spasit će se*. Tako njegov život svima ostaje svijetli primjer nužnosti učenja koje se ne zasniva samo na onom što se proučava, već prvenstveno na onome što i kako se živi. Kršćanski put, svećenički poziv i zapovijed da budemo sveti i savršeni *kao što je savršen Otac vaš nebeski*, uvijek polaze od osobnog susreta s uskrslim Kristom. Uvijek je On taj koji u svojoj dobroti poziva *koje sam htjede*. Stoga, ostati sjedinjen s Njime u molitvi koja se nastavlja u krjepostan život, jedino je jamstvo koje čovjek ima za plodonosno djelovanje, to jest za sposobnost preobraziti običan život otkrivajući ono neobično, nadnaravno koje se u njemu skriva. Promatrajući iz te perspektive, Giovanni Merlini za nas postaje učitelj života. U njegovoj se školi može naučiti umijeće kako se izdići iznad svih mogućih životnih protivština u kojima se čovjek može naći, a da im ne podlegnu. To umijeće je prisutno i osobito vidljivo u životu i u družbi koju je osnovala sv. Marija De Mattias.

Zaključujući ovo svoje razmišljanje o svetosti Giovannija Merlinija, želio bih predložiti neke malo drugačije načine pristupa koji nam mogu pomoći da rastemo u svetosti slijedeći njegov primjer. Svatko od nas je pozvan biti svetac i bio bi to veliki gubitak kada bi se svetost smatrala samo ‘ukrasom’ u nečijem vjerskom iskustvu. A ovo je pristup koji se iščitava iz onog sasvim običnog načina života don Giovannija Merlinija – njegov put pokazuje tri osnovne vrline: revnost, razboritost i milosrđe. Revnost za Gospodina i ‘Njegovu stvar’, razboritost u vršenju službe upravljanja, bilo kao duhovnik, bilo kao generalni moderator, i milosrđe prema svima, čak i prema svojim neprijateljima. Njegova razboritost nije bila ljudska, nego kršćanska, čvrsta, budna, uravnotežena, dinamična, ona koja je izvor ljubavi i mira. Pronalazio je uvijek ona sredstva koja su u službi promicanju sklada i poštovanja pravila. Bio je diskretan i strpljiv. Znao je čekati. Zanimao se za sve i za svakoga očinskom brigom, ali bez pretjerivanja, poštujući i cijeneći svaku pojedinu osobu. Bio je beskompromisan u pitanjima dobra i zla. Međutim, imao je mudrosti i znao kako postupati taktično izbjegavajući

A man with a beard, wearing a black clerical suit, is sitting on a rocky ledge. He is looking down and to the right. In the background, a city is visible, partially obscured by a light mist or haze. The overall mood is contemplative and serene.

Njegov put pokazuje tri osnovne vrline: revnost, razboritost i milosrđe. Revnost za Gospodina i 'Njegovu stvar', razboritost u vršenju službe upravljanja, bilo kao duhovnik, bilo kao generalni moderator, i milosrđe prema svima, čak i prema svojim neprijateljima. Njegova razboritost nije bila ljudska, nego kršćanska, čvrsta, budna, uravnotežena, dinamična, ona koja je izvor ljubavi i mira. Zanimao se za sve i za svakoga očinskom brigom, ali bez pretjerivanja, poštujući i cijeneći svaku pojedinu osobu.

uznemiriti ili povrijediti bilo koga. Ponekad su bili dovoljni pogled ili riječ da odagna tjeskobu i nemir. Imao je dar smirivanja duhova i odbacivanja skrupula. Imao je i istančan osjećaj za dragocjenost vremena i nastojao ga je savjesno koristiti. Volio je tišinu.

U svemu ovome što je rečeno o Merliniju, postoji li nešto što nama nije dostupno, što ne možemo i mi ostvariti? Treba samo htjeti. To se htijenje i motivacija može ostvariti samo ako svaki dan preispitujemo svoj način života zajedno sa svojom predodžbom o svećeničkom životu i pozivu. Ukratko, svaki dan se moramo pitati kakav čovjek želim postati, kakvi Misionari želimo biti.

Zaključujem istim onim riječima kojima je don Giuseppe Quattrino zaključio svoje malo djelo o životu prečasnog Merlinija, jer vjerujem da ono ostaje relevantno unatoč proteku od 50 godina, onoliko koliko je relevantan i život don Giovannija Merlinija i 150 godina nakon njegove smrti: „Don Giovanni je jedan od nas, koji je hodao cestama našeg svijeta, usred velike bijede koja uvijek okružuje muškarce i žene. On je znao kako ponizno slušati Božju Riječ i nastojao ju je pretočiti u svoj život. Kao svećenik obvezao se da će uvijek nasljedovati Krista i bio je svjestan činjenice da je Kristov poslanik. Kao Misionar u Družbi sv. Gašpara, nastojao je živjeti duboko duhovnost Krvi Kristove. To ga nije priječilo da svoj život živi radosno i svoje godine protka radošću, koliko god se to činilo glupim onome tko sa strahom gleda na *uski put* Evanđelja. Naprotiv, baš to mu je omogućilo da postigne puninu radosti koja proizlazi upravo iz prepoznavanja samoga sebe koliko sam u skladu s istinom i milošću. Netko je rekao da 'nije svetac onaj koji ima manje mana, nego onaj tko ima više srca/srčanosti.' Don Giovanni je brat koji je imao puno srčanosti uhvatiti se u koštac s vlastitim pogriješkama i postupno ih spaljivao ljubavlju.

p. Mario Proietti, CPPS

XXVII. NOĆNO BDJENJE U LUDBREGU,
17./18. LIPNJA 2023.

Krvi Kristova, balzame naše duše, spasi nas!

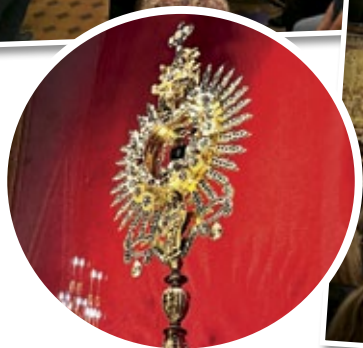
U noći 17./18. lipnja 2023., pod geslom *Krvi Kristova, balzame naše duše, spasi nas!*, u Svetištu Predragocjene Krvi Kristove u Ludbregu održano je XXVII. po redu noćno bdjenje Zajednica Krvi Kristove kao bliža priprava za svetkovinu Krvi Kristove (1. srpnja) i mjesec (srpanj) posvećen Predragocjenoj Krvi Kristovoj, toj „Cijeni ljudskog spasenja“. Večernji program započeo je riječima dobrodošlice kojima je nazočne članove ZKK i ostale vjernike koji su sa svih strana Lijepe Naše došli probdjeti noć u klanjanju i molitvi pred Gospodinom u Presvetom Oltarskom Sakramentu i pred relikvijom „Ludbreškog čuda“ prvi put pozdravio novi upravitelj Svetišta vlč. Kristijan Stojko zaželjevši da: „uranjajući u Otajstvo Predragocjene Krvi da nas ta Krv čisti, ozdravlja i da stvara nove ljude, one izmirene, otvorene, ljude za čovjeka, ljude koji rade na sebi, mijenjaju ponajprije svoj karakter – jer baš takvi ljudi prijeko su potrebni i Crkvi i društvu.“

Zajednice je pozdravio i upravitelj Hrvatske delegature Družbe Misionara Krvi Kristove p. Ilija Grgić, CPPS, rekavši da: „smo se okupili u ovu svetu, tihu noć, iako umorni, iako s bremenom svega svoga života, svih nakupljenih problema i težina koje držimo na svojim plećima, iako nas sve to pritišće, da smo došli ovdje noćas predati Gospodinu sve svoje jade i težine... A Gospodin, milosrdan i milostiv, pokazat će koji je to teret, koje breme On želi skinuti s nas, koja je to rana koju želi dotaknuti i izliječiti. Na nama je samo da smo tu, ovdje, sada, u ovom trenutku i da smo otvoreni Gospodinu.“ Zahvalio je organizatorima XXVII. Noćnog bdjenja: „Želim reći jedno veliko hvala p. Marijanu, s. Ivani i svim ostalim članovima jednog i drugog povjerenstva ZKK. Ujedno, želio bih ovo vrijeme iskoristiti i kao molitvu za sve animatore ZKK i one nove i one koji su do sada služili Zajednici; neka ih dobri Bog nagradi za svako dobro, za svaki pokret srca što su ga utkali u ZKK. Želio bih Gospodinu zahvaliti i za ovaj 27. put što se nalazimo u ovom Svetištu i za sve milosti koje smo po ovim bdjenjima primili. Želio bih moliti i za milost da od 1. srpnja u Prozorju – kada otvorimo onaj najsvetiji mjesec za nas, mjesec Predragocjene Krvi – iz dana u dan iznova i sve dublje uranjamo u ovo Otajstvo našeg otkupljenja. Neka ova sveta noć bude uvod i predokus svega onoga što će se događati u srpnju, a i svih ovih dana do tada. Neka je svima blagoslovljena ova velika noć bdjenja pred relikvijom Predragocjene Krvi Kristove.“

Ispred ASC-a i u svoje osobno ime nazočne je pozdravila s. Anđelka Šteko, ASC pročitavši pismo koje je Zajednicama Krvi Kristove za tu prigodu uputila regionalna poglavarica ASC-a č. s. Zdravka Leutar: „Večernje okupljanje nas Obitelji Krvi Kristove s raznih strana ove zemlje ponovna je prilika da nanovo otkrijemo izvornu svježinu Evandjelja i da izidemo iz vlastite udobnosti te da imamo hrabrosti doći na sve periferije koje trebaju svjetlost Evandjelja. Svi smo pozvani na taj novi misionarski izlazak i započeti od svog osobnog obraćenja, obraćenja moje obitelji, Zajednice do Crkve i društva. Kao privilegirane osobe koje žive duhovnost Krvi Kristove pozvani smo donositi život u svaki predio ovog svemira jer je Krv Kristova izraz Kristove otkupiteljske ljubavi za svakoga od nas.“

U svojstvu voditelj ZKK CPPS-a nazočne je pozdravio i p. Marijan Zubak: „Noćas nas ovdje prije svega čeka susret s Gospodinom – da se zaista i ponajprije u svome srcu pokušamo s Njime susresti i da sve životne situacije koje nosimo, a koje često puta ostavljaju posljedice, a ponekad i rane – predamo Gospodinu i u njima i po njima susretnemo se sa Živim Isusom Kristom. Pred nama je najprije jednosatno klanjanje pred Presvetim i pred Relikvijom koja je ovdje trajno izložena. Želim svima blagoslovljenu večer i iskoristite priliku za ispovijed vani u cintoru crkve, gdje su svećenici na raspolaganju.“

Zatim je nazočne kroz jednosatno klanjanje pred Presvetim Sakramentom i pred relikvijom Krvi Kristove proveo kratkim razmatranjima. „Potrebno je najprije Gospodinu predati svoje srce koje je ispunjeno svim i svačim. Dolazimo Ti, Isuse, sa svim onim što nosimo u sebi. Ti najbolje znaš što nam je potrebno. Molimo Te, Gospodine, da ono što je dobro oplemeniš, blagosloviš, a ono što je loše, što Tebe nije dostojno da otkloniš, da iscijeliš. Nakon klanjanja, nazočno mnoštvo se sa zapaljenim svijećama zaputilo u povorci-procesiji noseći ulicama Grada Ludbrega svjetlo Kristovo te pjesmom i molitvom na sedam „postaja“ do Crkve na otvorenom, razmatralo otajstva Krunice Krvi Kristove.

Po povratku u Svetište, nešto iza ponoći započeo je najsvečaniji i najvažniji trenutak noćnog bdjenja – sv. Misa. Euharistijsku žrtvu predvodio je mladomisnik p. Ivan Raljušić. U uvodu u euharistijsku gozbu pozvao je nazočne da: „promatrajući ‘prolivenu ljubav’, promatrajući presvetu Krv Kristovu, u ovoj sv. Misi Gospodinu donesemo sebe kakvi jesmo. Stanimo pred raspetoga Krista, iskreni u potpunosti – ne želimo ništa skrivati, ništa umanjivati, ni uvećavati, već spontano, poput djeteta koje dolazi majci u naručaj, i mi želimo doći svome Gospodinu. ... Na nama je da u ovoj sv. Misi probudimo najdublju čežnju svoga srca, onu glad za Nebeskim Spasiteljem koju je Nebeski Otac usadio u srce svakog čovjeka – čežnju da Ga traži. Mi se obično bavimo svojim željama i svojim nakanama. Stavimo to večeras po strani i dopustimo toj gorućoj čežnji za Bogom da iziđe na površinu. Recimo: Isuse, u ovoj svetoj noći želim samo biti do Tvojih nogu, zagledan u Tebe, u Cijenu svoga otkupljenja.“

Na kraju sv. misnog slavlja, p. Ivan Raljušić je nazočnima udijelio mladomisnički blagoslov.

U nastavku bdjenja kroz 3 jutarnje ure održana su razmatranja i svjedočanstva: 1. ura na temu *Krv Kristova – izvor pomirenja i oprostjenja* (ZKK iz Slavenskog Broda); 2. ura na temu *Krv Kristova – vrelo milosrđa* (ZKK iz Ludbrega); 3. ura na temu *Krv Kristova – izvor svake hvale i slave* (članovi ZKK iz Vukovara predvođeni č. s. Ljiljom Marić, ASC). Noćno bdjenje završilo je blagoslovom prisutnih koji je podijelio p. Marijan Zubak, CPPS.

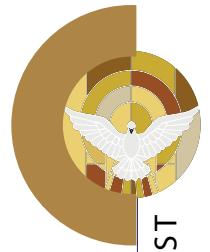

PROSLAVLJENA SVETKOVINA KRVI KRISTOVE U PROZORJU

Ova čaša novi je Savez u mojoj krvi koja se za vas proljeva.

U subotu, 1. srpnja 2023. u Prozorju u Centra pomirenja svečano je proslavljena najveća svetkovina Obitelji Krvi Kristove. Mnoštvo vjernika štovatelja „Cijene našeg otkupljenja“, usprkos nevremenu i jakoj kiši, ispunilo je crkvu Predragocjene Krvi Kristove te dvorišni prostor. Program je započeo u 17 sati, a kroz meditativno-molitvena razmatranja sedam otajstava proljevanja Krvi Kristove pred izloženim Presvetim Oltarskim Sakramentom vodio je p. Ivan Raljušić, CPPS. Za sakrament pomirenja vjernicima su na raspolaganju bili oci Misionari te drugi svećenici koji su došli s njima proslaviti ovu veliku svetkovinu.

U 18 sati započela je središnja svečanost, euharistijsko slavlje, koju je predvodio preč. prof. dr. sc. Josip Šimunović, dekan Katoličkog bogoslovnog fakulteta (KBF) u Zagrebu. U svečanoj procesiji kroz središnji dio, iza križa i ministranata, u crkvu su ušli svećenici u koncelebraciji: petorica Misionara Krvi Kristove Hrvatske Delegation, vlč. Slavko Kresonja, don Antonio Mikulić, vojni kapelan te Predslavitelj. Na početku misnog slavlja preč. Šimunović je nazočnima uputio pozdrav dobrodošlice i čestitku: „Želio bih na početku svima vama čestitati ovu veliku Svetkovinu, a svakako ocima Misionarima, sestrama Klanjateljicama Krvi Kristove, kao i članovima ZKK; neka zaista bude blago-

slovljena ova svetkovina koju danas svetkujemo. Započinjemo novi mjesec i posebno je lijepo započeti novi mjesec ovom predivnom Svetkovinom. Stavljamo u Božje ruke sve dane ovoga mjeseca, neka nas dobri Bog čuva Svojom blizinom i Svojom milošću. Na početku, u poniznosti svoga srca, dođimo pred Gospodina i zamolimo Ga da nam oprosti naše pogreške.“

Nakon pokorničkog čina sv. Misa nastavljena je na stolu Riječi Gospodnje čitanjima iz misnog obrasca za svetkovinu Predragocjene Krvi: Izl 24, 3-8, pjevanjem psalma (Ps 16, 1-2a.5.7-11), Ef 2, 13-20, Lk 22, 14-20. Preč. Šimunović u svojoj je propovijedi istaknuo: „U ritmu izmjene dana i noći kroz liturgijsku godinu slavimo svetkovine, blagdane, spomendane koji nam svojim poticajima mogu pomoći da budemo što bolji ljudi i što bolji učenici Nebeskog Učitelja – Isusa Krista. Kada bih vas sada, draga braćo i sestre, upitao koji su vam blagdani i spomendani dragi – sigurno biste različito odgovorili: Božić, Uskrs, Tijelovo, Marijo Uznesenje, sv. Ante, sv. Josip... A onda bi trebalo odgovoriti i na pitanje: Zašto? Sigurno svatko zna u srcu zašto mu je neki blagdan osobit, a zapravo svi oni predstavljaju određene događaje iz povijesti spasenja po kojima se očituje Božja uzvišenost i proslava koja je doista veličanstvena. Ako je riječ o nekom svecu ili blaženiku, onda je riječ o Božjoj proslavi u i po životu dotičnog sveca i blaženika. Važno je da te svetkovine, blagdane i spomendane znamo živjeti i mi danas – da iz te uzvišenosti i proslave upravo znamo uzeti nešto i u vlastiti život, da znamo biti bolji i kao ljudi i kao vjernici.“ Naglasio je kako je nadasve važno, uz ono izvanjsko slavlje i šušur, ono što se događa u nutrini i „je li srce čovjeka nakon svetkovanja bolje? I gle čuda! Srce je važno jer tjera krv kroz tijelo i čini da čovjek bude živ, a svetkovine i blagdani kao uzvišenost i proslava Boga da budemo kvalitetniji mi živi.“ Predslavitelj je kratko podsjetio na „put nastanka“ ove svetkovine jer nas i povijest može potaknuti na dobro i smještanje svetkovine u kontekst našega života. „Nastanak blagdana posvećena Predragocjenoj Isusovoj Krvi ima svoje korijenje u godišnjem slavlju vezanom uz relikviju koja se čuva u crkvi sv. Nikole u zatvoru u Rimu. Riječ je, prema tradiciji, o komadiću plašta rimskog vojnika koji je kopljem probio Bok Raspetoga kako bi utvrdio smrt; taj komadić bio je odrezan jer je natopljen Krvi i Vodom koje su potekle iz Isusova Srca. Knezovi Savelli iz Rima, za koje se drži da su potomci spomenutog vojnika, darovali su relikviju 1708. godine crkvi sv. Nikole u zatvoru. Relikvija je bila stavljena pod raspelo koje je progovorilo mističarki sv. Brigiti. Oko dragocjene relikvije razvila se snažna pobožnost – svake prve nedjelje u lipnju slavio se blagdan Dragocjene Krvi Isusa Krista. Prigodom 100. obljetnice darivanja relikvije (1808.) kanonik don Francesco Albertini u istoj je crkvi ustanovio pobožno udruženje u čast Predragocjenoj Krvi. Albertini je tom prigodom pozvao svoga prijatelja i duhovnog sina don Gašpara del Bufala da održi uvodnu riječ. Papa Pio VII. uzdigao je udruženje na rang Bratovštine, a svojim propovijedanjem don Gašpar je postao njezin najveći promicatelj. Upravo se na njoj nadahnua i za utemeljenje Družbe Misionara Krvi Kristove 1815. godine.“ Ženska grana družbe nastala je nakon jednih misija koje je održao don Gašpar u Vallecorsi 1822. godine: „Djevojka, Marija de Mettias ostala je duboko potresena njegovom propovijedi. U njoj je sazrela ideja o osnivanju družbe koja je onda i ostvarena u Acutu; 1834. godine – osnovane su Klanjateljice Krvi Kristove. Don Giovanni Merlini, 1849. godine, posjetio je papu Pia IX. u progonstvu i prorekaio mu kraj progonstva ako štovanje Predragocjene Krvi proširi na cijelu Crkvu.“ Papa mu je tom prilikom obećao isto ispuniti te je, nakon povratka u Rim, dekretom od 10. kolovoza 1849. proširio blagdan Predragocjene Krvi Gospodina našega Isusa Krista na opću Crkvu koji se nastavio slaviti na 1. nedjelju u lipnju. Papa Pio X. je 1914. godine kao liturgijski datum blagdana utvrdio 1. srpnja, a Pio XI. na spomen Jubileja Otkupljenja 15. trav-

nja 1934. uzdignuo ga na stupanj svetkovine. Papa Pavao VI., reformom kalendara, ujedinio ga je sa svetkovinom Tijela Kristova koja se u cijeloj Crkvi slavi kao Svetkovina Presvetoga Tijela i Krvi Kristove. Družbe nadahnute na duhovnosti Predragocjene Krvi ipak i dalje slave svetkovinu Krvi Kristove 1. srpnja.“ Propovjednik je zatim upitao što mi možemo za svoj vjernički život uzeti i što nam kao poticaj daje ova Svetkovina. „Neka mi bude dopušteno ove večeri pred nas staviti dva poticaja. Svjesni smo da nas sam naziv i «sadržaj» ove svetkovine vraća u korizmene dane, točnije u posljednje dane i sate života Isusa Krista. Prvi poticaj daju nam riječi današnjeg Evanđelja: *Ovo je tijelo moje koje se za vas predaje. Ovo činite meni na spomen. Ova čaša novi je Savez u mojoj krvi koja se za vas proljeva.* To su riječi ustanovljenja sv. Euharistije ili sv. Mise. U ne baš zavidnim trenucima života, Isus misli na Svoje učenike, misli na sve nas. Daje nam znak Svoje trajne prisutnosti među nama. Koliko smo toga svjesni, svjesni toga dara? Dvostruka je dinamika Euharistije: ona je dar kojim se Bog nama dariva, ali ujedno i zadaća. Euharistija je poziv da se živi ono što se blaguje. Život u Kristu, ostajanje u Njemu, mora voditi prema preobrazbi osobe i to takve koja će se očitovati u bratsko-sestrinskim odnosima, uzajamnoj ljubavi i poštovanju. Potrebno je da kršćani upravo tamo gdje žive i rade, u vlastitoj svakodnevici daju snažno svjedočanstvo življenja Euharistije. To je često teško – dati to svjedočanstvo da smo bili na Misi. Po čemu se može otkriti da sam ja bio na Misi? Ne smijemo zaboraviti Isusa Krista jer s Njime je sve moguće. Kada sam na sv. Misi trebalo bi imati pred očima da je sv. Misa zajedništvo i poslanje. Nikakva kršćanska zajednica ne može se graditi ako nema svoj korijen i stožer u slavljenju Presvete Krvi. Od nje treba započeti svaki odgoj za duh zajedništva. Euharistija započinje u okupljenom zajedništvu. Okupljamo se iz različitih zajednica, iz različitih kuća, iz različitih domova i dolazimo u jednu – Božju kuću, Božji dom. Ono što dobivamo na Euharistiji nosimo u obitelj, školu, posao, našu svakodnevicu. Na Posljednjoj Večeri Isus je povjerio Svojim učenicima sakrament koji ponazočuje Njegovu sebedarnu žrtvu poslušnosti Ocu za spasenje sviju nas. Ne možemo pristupiti euharistijskom stolu, ako se ne uključimo u poslanje koje, polazeći iz Božjeg Srca, teži doprijeti do svih ljudi. Zato je misijska težnja sastavni dio euharistijskog oblika života. Zajedništvo i poslanje. Euharistija, sv. Misa je i Riječ i odgovor. U Euharistiji mi se okupljamo oko 2 stola: stol Riječ i stol Tijela Gospodnjeg. Stol Riječi Gospodnje. Mi govorimo Bogu, dolazimo uvijek sa svojim molitvama, svojim težnjama, željama, nakanama... ali također i Bog nama progovara kroz službu čitanja i traži vjernički odgovor – našu vjeru. Bogom dana Riječ i Bogu dana riječ. Euharistija je blagovanje Kruha jednih s drugima, Euharistija je zajedništvo koje se ostvaruje kao: s drugima biti i s drugima jesti. A Krist nam je upravo ostavio Svoje Tijelo i Krv kao znak zajedništva, ljubavi i dobrote.“ Predslavitelj je nastavio: „I na kraju, Euharistija je zahvala, zahvala za sve što mi dobivamo od Boga, ali i molitva da naše živote uspijemo što bolje proživjeti na dobrobit nas samih, ali i bližnjih oko sebe. Utjeloviti Euharistiju u svakodnevni život, ondje gdje se radi i živi, u obitelji, školi, tvornici, u najrazličitijim područjima života, znači, među ostalim, svjedočiti da se ljudska stvarnost ne opravdava neovisno od Stvoritelja, dakle ne živimo bez Gospodine.“ Prečasni Šimunović je postavio važno pitanje: „Koje mjesto ima sv. Misa u mome životu? Kako drugi može prepoznati da sam ja bio na sv. Misi? Neka nam to bude poticaj za razmišljanje. Prvi poticaj – sv. Misa, a drugi poticaj želi predstaviti Isusa Otkupitelja nakon Posljednje Večere. S učenicima odlazi na Maslinsku goru gdje se znojio krvavim znojem, bio bičevan, okrunjen trnovom krunom, nosio križ do mjesta razapinjanja, bio razapet i Bok Mu je bio proboden kopljem. U svim

tim trenutcima Isus proljeva Svoju Krv. Zašto? Otkupljenje je drama koju je napisala Krv Bogočovjeka. Pri tom se nadaje pitanje: zašto je Krist želio Otkupljenje upravo po proljevanju Krvi i poniženju? Jedan od najočitijih razloga otkupljenja Križem jest otkupljenje ljudske patnje. Isus je želio otkupiti cijeloga čovjeka i od grijeha i od patnje: pri tom nije otklonio patnju, već joj je dao smisao!"

„Križ i Isusova Krv znak su Njegove ljubavi prema nama. Ne mogu razumjeti kako neki žele ukloniti križ: ili ga ne razumiju ili im toliko opominje savjest da ga jednostavno žele maknuti iz svoga vidokrug. Isus nas nije spasio tretmanom u SPA centru ili nekom važnom nogometnom utakmicom. Spasio nas je Križem na kojem je visjelo Njegovo tijelo s tragovima Njegove Krvi. Dao je vlastitu Krv za našu krv, naše spasenje i naš život.“ Nastavio je molitvom: „Zato, dragi moj Spasitelju skrušena srca i sklopljenih ruku i žedan Tvoje blizine, dolazim do Tvoga Križa po kojem je tekla Tvoja presveta Krv. Pred njim spuštam svoj pogled te se klanjam iz dubine svoga bića osjećajući svaki djelić njegove stvarnosti. U poniznosti slušam glas Tvog križa, jasan poput najjasnije melodije andeoskog pjeva. Tvoj Križ mi govori o ljubavi koja se ničim ne može platiti, o brizi koja ne ostavlja čovjeka pa ni onda kada čovjek zaista zaslužuje biti ostavljen. Na Križu visiš Ti, o moj Spasitelju. Želim Te primiti u naručje i cijeloga ljubiti: želim cjelivati Tvoje lice na kojem se vide tragovi trnja i Predragocjene Krvi; želim cjelivati Tvoje ruke koje su činile samo dobro, a na njima su tragovi Tvoje Predragocjene Krvi; želim cjelivati Tvoje noge koje su uvijek pokazivale ispravne putove, a na njima su tragovi Tvoje Dragocjene Krvi. Želim cjelivati Tvoje Srce, izvor Predragocjene Krvi u kojem ima mjesta za sve, pa tako i za mene. U poniznosti svoga bića dolazim pred Tebe i Tvoj Križ natopljen Tvojom Predragocjenom Krv. Ti me poznaješ i znaš svaki trenutak moga života, znaš sve moje brige, moje želje, radosti, pothvate i htijenja. Ali znaš i sve moje neuspjehe, žalosti, tuge i padove. Pred Tvojim križem ja sam ja. Križ mi govori mnogo toga i o Tebi i o meni. Hvala Ti za križ u životu Tvome i mome. Ljubav i blizina očituju se na različite načine. Križ je jedan od njih. Znamo li živjeti pod Križem, po Križu i s Križem? Kršćani ne moraju biti <žalosni križonoše>. Sve dobro što imamo u Crkvi Božjoj, imamo zahvaliti ovoj svetoj Krvi. Sama Kristova Crkva plod je Krvi Isusove. Bezgrješno Začće Bl. Djevice Marije, svi sveti na Nebu, sva obraćenja grješnika na svijetu, sve krjeposti, svetosti pravednika na Nebu, zemlji i čistilištu, sva oslobođenja bijednih duša iz čistilišta u Raj, svi crkveni oprosti i privilegije, svi sv. sakramenti i milosti, sve što je na Nebu i na zemlji, u čistilištu

dobro i sveto, to je pupoljak, to je cvijetak, to je plod Krvi Kristove», napisao je sl. Božji Josip Lang.“ Svoju homiliju zaključio je pitanjem: „U odnosu i čašćenju Predragocjene Krvi Kristove – gdje smo mi? Neka nam u odgovoru barem malo pomognu i ova razmišljanja.“

Pred kraj svečanog slavlja p. Ilija Grgić zahvalio je „najprije dragom Bogu na ovom svetom danu, na prekrasnoj Euharistiji, tom najsvetijem satu današnjega dana kada smo mogli mi, ograničeni ljudi koji doživljavamo svoju krhkost, slabost i grješnost, dodirivati ono najsvetije – dodirivati samoga Boga.“ Zatim je zahvalio Predvoditelju misnog slavlja „što nam je svojim načinom, svojom vjerom, svojim življenjem života s Isusom Kristom pomagao dodirivati ovo najsvetije Otajstvo Predragocjene Krvi.“ Na osobit način mu je zahvalio na „otkriću sl. Božjega Josipa Langa“ i njegovih razmatranja o otajstvu Predragocjene Krvi kao poticaju i Misionarima da više skrenu pozornost na štovanje Predragocjene Krvi kod naših slugu Božjih, blaženika, svetaca. Predslavitelju je predao i dar s naglaskom na knjigu *Otkupio si nas Krvlju Svojom* koja se sastoji od 30 razmatranja o Krvi Kristovoj crkvenih otaca i služi kao pomagalo članovima ZKK i štovateljima Predragocjene Krvi za dublje uranjanje u ovo Otajstvo kroz mjesec srpanj: „Od srca hvala i neka dobri Bog prati Tvoj rad, oblikovanje budućih teologa i svih onih koji su povjereni Tvoj brizi kao dekanu KBF-a, toj osobito odgovornoj službi: radi se o budućnosti naše Crkve. A sv. Gašpar neka Ti izmoli sve potrebne milosti da to zvanje što savršenije vršiš.“

U molitve je preporučio i Klanjateljice Krvi Kristove koje na današnji dan započinju svoj Vrhovni sabor na kojem se bira i nova generalna uprava – neka sve vodi i svime upravlja dobri Bog po Svome Duhu Svetomu.

Na kraju se i preč. Šimunović zahvalio Misionarima, čestitao još jednom svetkovinu rekavši kako je osobito lijep osjećaj biti u ovoj prekrasnoj crkvi i slaviti Euharistiju – on dolazi iz župe Sv. Marije na Dolcu čija je crkva ranjena u potresu i sv. Mise se još uvijek slave u dvorani, a u toj crkvi se nalazi i grob sl. Božjega Josipa Langa. Stavio je u molitve nazočnih vjernika i obnovu te crkve kao i preseljenje KBF-a ponovno u „stare prostore“ bogoslovije koja je također bila oštećena u potresu.

Nakon misnog blagoslova, slavlje Svetkovine nastavljeno je u radosnom agape ozračuju u prostorima dvorane sl. Božjeg Ivana Merlinija.

9. Slet Međugorje Zajednice Krvi Kristove

22. – 24. RUJNA 2023.

SUBOTA, 23. RUJNA 2023.

- **7,30 sati** ■ Križni put
- **13 sati** ■ Ispovijed, klanjanje
- **14 sati** ■ Misa s godišnjom obnovom članstva
- **ZA GRUPE KOJE OSTAJU U MEĐUGORJU DO NEDJELJE**
 - Sudjelovanje u večernjem programu svetišta Majke Božje Kraljice mira

PRIJAVE: e-mail: centarpomirenja@gmail.com • tel. +385/091 5130 107 (Jadranka)
CENTAR POMIRENJA PROZORJE • PROZORSKA 167 • 10370 DUGO SELO
☎ 01 7656 678 ✉ centarpomirenja@gmail.com

Živi Kalež. Okružnica katoličkog pokreta "Zajednica Krvi Kristove"

S dozvolom crkvenih vlasti. Glavni urednik: p. Ilija Grgić

Uredništvo: p. Davor Lukačević. p. Stjepan Horvat

Družba Misionara Krvi Kristove, Razgled 3, 10000 Zagreb

tel: 00385/1/4500130

faks: 4500134; e-mail: info@cpps.hr; internet: www.cpps.hr

ISSN 1426-3920; Grafičko oblikovanje: Blaženka Matić

Narudžba: Družba Misionara Krvi Kristove, Razgled 3, 10000 Zagreb

Cijena: Godišnji prilog za naše troškove 70 kn.

Neka velikodušnost jednih pokriva nedostatak drugih!

Žiro-račun: Družba Misionara Krvi Kristove, Razgled 3, Zagreb

Br. računa: 2360000-1101474800

Za inozemstvo: SWIFT: ZABAHR2X

IBAN: HR6223600001101474800

BANKA: Zagrebačka banka, Paromlinska 2, 10 000 Zagreb

